

השרים שלא שרתו בצה"ל

מעולם לא הייתה בישראל מעשלה שכה רבים מחבריה חייבי הגיוס הצליחו להתחמק משרות מלא בצבא ישראל כמו

מעשלת בגין. "העולם הזה" ממשיך לחשוף את עברם הצבאי

לא שירתו, כי לא

עד כה נתגלה

בסידרה זו כי:

משה ניסים: טען כי הוא תלמיד ישיבה, שרתו ב"צה"ל נדחה ואח"כ קוצר.

דוד לוי: לא נתקבל ל"צה"ל בגלל רמת השכלה נמוכה מדי. לא שרת כלל.

אלון שומרון: לא שרת בצה"ל, שוחרר מסיבות פרי לטיות, ואח"כ רפואיות.

אהב את בן-גוריון

תמיר גאה בעבר הקרבי של אביו, רמטכ"ל מוסר לזכר העבר הקרבי של בנו. אך הוא אינו יכול להתגאות בעבר הקרבי של עצמו. אין לו כזה. שר המישפטים, שמר אל תמיר, מעולם לא שירת בצה"ל.

השתדול

של המחנה

בידידות מיוחדת הייתה תמיר בן 25 וכשיר לשרות. לכל הדיעות. למרות זאת, מעולם לא לבש את מדי צה"ל.

הוא נולד בשנת 1923, בשכונת היוקרה של ירושלים, רחביה, ולמד בניחוסיה וחביה המהוללת. הוא גדל בבית שאכל, שתה ונשם פוליטיקה. כשהיה ילד בן עשר התפוצצה פרשת רצח ארלווירוב, דודו, יוסף, נעצר או כחשוד בהשתייכות ל"ברית הבריונים", ואילו דודו אברהם תמך במסע האנטי-רוויזיוניסטי של מפא"י דאז. תמיר הושפע דווקא מדודו יוסף, וכבר בגיל 15 הצטרף לשרות האצ"ל. לדבריו היה חבלן, אם כי סירב להצביע על פער לוח שבהן שימש כחבלן בפועל. אחר כך היה למפקד עורפי של שירות המודיעין של האצ"ל בירושלים, למפקד הגנרלים מתגייסים של האצ"ל ולבסוף סגן-מפקד פלוגה.

בפעם הראשונה שבה נעצר על-ידי הבריטים היה זה כשמישהו טען, כנראה אחרי ששמע זאת מפי תמיר עצמו, כי הוא מפקד בית-הספר לקציני האצ"ל בירושלים. כשהתברר לבריטים כי אין זה נכון, שוחרר. אחרי פיצוץ מלון החלך דוד בירושלים, הטילו הבריטים עוצר ו"ערכו מעצרים נרחבים. תמיר היה בין אלה שנעצרו. אחרי בדיקה שחירו הבריטים את העצורים הלא-חשובים. תמיר היה בין המשוחררים.

בתקופה מסוימת התרברר תמיר כי הוא מפקד האצ"ל בירושלים. לדבריו היתה זו ההגנה שבלעה את הלוקש הזה והדליפה אותו לבריטים. כשהגיע תמיר לישיבה של המפקדה המחוזית של האצ"ל בירושלים, מול בניין שנלך, המתנין לו חיילים בריטים ועצרו אותו. הוא טולטל מבית-כלא למישנהו, וישב ימים אחדים בכל בית-כלא. עובדה זו איפשרה לו, מאוחר יותר, לפאר את האוטוביוגרפיה הרישמית שלו בשורה ארוכה של שמות של בתיסותר בירושלים, בית-לחם, טבריה, רמאללה ורפיה. אחר-כך הוחלט

אחד מגדולי המומחים ליחסי ציבור בישראל הוא שר המישפטים, שמואל תמיר. אין פרק בחייו של תמיר שלא קיבל פירסום אדיר בכל כלי-התיקשורת. הוא לא רק מנצל את תולדות חייו להשגת פרסומת עצמית, אלא פונה אף אל מישפחתו העניפה כדי לצאת נשכר מן הפירסום שלה.

עד היום חותם תמיר את שמו באופן הבא: שמואל מ. (משה) תמיר (כצנלסון). אביו, ד"ר ראובן כצנלסון, היה אחד הרופאים והעסקנים הרפואיים המכובדים ביותר בירושלים. אמו, בת-שבע כצנלסון, היתה חברת-כנסת מטעם הציונים-הכלליים. סבו אבי אמו, היה ציר קונגרסים ציוניים רבים. דודתו היא רחל שז"ר, רעיית נשיא הכ"דנה השלישי, ואילו גיסו הוא המשורר הלאומי אורי-צבי גרינברג.

כאשר הושבע שמואל תמיר כשר בממשלת ישראל, היה נוסח השבועה שלו שונה משל האחרים. בעוד שכל שר הציג עצמו כפלוגי בן פלוגי ופלוגי הוסיף תמיר, בצד שמות הוריו, גם: "אבי דוד". דוידרוב, בנו של תמיר, היה טייס בחיל האוויר וניספה בתאונת מסוק בשנת 1971. תמיר מסר לזיכרו של בנו הטייס, בוי"ל לה שלו, בהרצליה-פיתוח, השתמר חדרו של דודי כפי שהיה בחייו, והחדר הפך מיקד-שמעט לבני מישפחת תמיר. אורחם הבאים לבית התמירים מובאים לחדרו של דודי, שהוא מעין מוזיאון בועיר-אנפין, ומוזמנים על-ידי השר גם לשכב על מיטתו של דודי. בידי תמיר קטנות ובהן מאות שעות-הקלטה של שיחות והספדים של ידידיו-לנשק של דודי, חבריו מבית-הספר, מוריו וידידי האב עצמו שהכירו את דודי. כאשר, לפני שנים אחדות, נגנבו סרטי הקלטה בפריצה שנערכה בבית תמיר, היה זה אסון למישפחה. תמיר גאה בעבר היקר של בנו, שנפל למען המולדת.

אולם לא רק תיכורו של הבן מסור תמיר, אלא גם לעברו הצבאי של אביו, הד"ר ראובן כצנלסון. כשתמיר מדבר על אביו, הוא אינו מזכיר את הצלחותיו הפוליטיות ואת עסקנותו רבת הפעלים. הוא מספר כי האב היה חבר ההגנה העצמית בולטונושה, ברוסיה הלבנה, ונפצע בעת הגינו על יהודים בפוגרום שנערך שם בשנת 1905. תמיר גאה בעובדה ש"אביו הכיר את יוסף טרומפלדור באלכס"נדריה, התנדב לגדוד נגהי-הפרידות של טרומפלדור בגליפולי וגילה אומץ-לב רב. ראובן כצנלסון שוחרר, עם פירוק הגדוד, בדרגה הגבוהה של סרגנט-מייזור.

שמואל תמיר

במדים הי"חידים ש"הוא רשאי ללבוש, חולצה לבנה שעליה סמל האצ"ל וכוחתה עם אותו סמל, בטקס העלאת עצמות זאב דבוטנינסקי לארץ.

להעבירו לקניה והוא ישב תקופה קצרה בלטרון, ששימש לגביו כמחנה-מעבר.

בקניה הפך תמיר המפקח של העצירים היהודים של גילגיל, מחנה העצורים ב"קניה. היתה זו משרה שהוכרה גם על-ידי הבריטים, של מעין מקשר בין שילטונות הממנה לבין העצירים, כשהוא מביא לפני השילטונות את בקשות העצירים, אך גם "מוריד" את הנחיות הבריטים לעצירים היהודים.

עיקרון

של ביזיון

ב'חודש יולי 1948, חודשים אחרי הקמת המדינה, התקרבה ספינת-הקייטור אושן וויג'ר לגמל תל-אביב. משחתת של הצבא הבריטי ליוותה אותה עד לתחום המים הטריטוריאליים של מדינת ישראל. למן הנקודה שבה עזבה המשחתת את ספינת-הקייטור, ליוותה אותה עד לגמל תל-אביב הספינה בן הכס, אוניית-מעפי לים שהפכה אוניית-הדגל של חיל-הים הישראלי.